

OTTO SCHWARZMÜLLER

Narodil se 2. 2. 1914 na české straně Gmündu rodičům Jiřímu a Kristě (za svobodna Krísové) Schwarzmüllerovým. Tato část rozděleného města se dle poválečné saintgermainské mírové smlouvy roku 1920 přejmenovala na České Velenice. Bydlel na Vitorazské třídě, kde měl jeho otec holičství.

Ve Velenicích jako žák vypomáhal při učitelském divadle, které hrávalo ve Společenském domě Beseda, tady vypomáhal i hercům z hostujících divadelních společností. Za odměnu mohl pobývat s herci a jejich dětmi. Tak začala jeho láska k divadlu. Při školním vystoupení Krakonošova pomsta, které řídila učitelka Wolfová, měl hrát vedlejší roli trpaslíka, neustálým kritizováním kamaráda v hlavní roli ševce si tuto roli vysloužil - paní učitelka už to nemohla vydržet. Svou roli zvládl tak precizně, že při posledním vystoupení dostal od kantorů pětikilový pytlík pamlsků, na němž bylo napsáno: Zdatnému ševci Smolovi. I nadále jej učili paní kantoři hereckému umění. Byli o málo starší než on, neboť tehdy nastupovali na školy již po maturitě, což mělo tu výhodu, že si díky malému věkovému rozdílu s dětmi náramně rozuměli. Tedy alespoň po té divadelní stránce. Otto vzpomínal hlavně na učitele Bartušku z Hojně Vody a Valtra z Tábora, kteří s nimi hráli například Jezero Ukerve - z afrického prostředí od Vladislava Vančury. V divadelním umění zaučoval i významného rodáka z Českých Velenic, známého herce Roberta (původním jménem Josef) Vrchotu.

Po vyučení převzal Otto otcovu živnost a stal se holičem. Roku 1938 ve 24 letech odchází za živobytím do Prahy, protože byly České Velenice připojeny k Říši. V Praze se i nadále věnuje svému řemeslu, srdcem je však stále Jihočechem, proto zanedlouho odchází do Českých Budějovic, blíže ke svému rodišti. Roku 1940 se přestěhoval do Trhových Svinů, které byly posledním větším sídlem nejbliže k jeho rodnému městu a kde se v březnu téhož roku oženil se svou celoživotní partnerkou Blaženou roz. Steinbauerovou. Sviný si zvolil za své domovské město, proto mu zde byla dle zákona o vysídlení povolena živnost a s ní přidělena státní půjčka pro uprchlíky z pohraničí. Zařizuje si oficínu a stává se jedenáctým svinenským holičem. Z Trhových Svinů pocházela i rodina jeho manželky, která se sem vrátila z Českých Velenic po jejich vynuceném opuštění.

Brzy po příchodu do Trhových Svinů začíná působit ve Vzdělávacím, zábavním a ochotnickém spolku Tyl jako herec, výtvarník a později i jako režisér. Během války tvořil Otto se svou ženou v ochotnickém divadle takzvaný mladokomický pár ve venkovských divadelních hrách a operetách. Jelikož se však nikde v záznamech Tylu nepíše o tom, že by pod jeho hlavičkou bylo přes válku hráno jakékoliv divadelní představení, můžeme usuzovat, že hry, jako například Bejvávalo, Zelená krev na záletech, Pasekáři nebo Zapadlý zvoneček, byly hrány v jiných spolcích. O tom svědčí například i poválečné plakáty Sportovního klubu v Trhových Svinech (Petříček a Pavlíček, U veselého kamzika), v režii Steinbauera a Schwarzmüllera.

Z prvních let po válce vzpomínal Otto Schwarzmüller na dobu, kdy pro něj přijeli dva sovětské poručíci, aby oholil jejich generála. V nárožní hospodě v Kamenné pak musel oholit a ostříhat celou jejich jednotku, která čítala sto dvacet vojáků. Domů se vrátil až po třech dnech. V roce 1949 přešla oficína Otty Schwarzmüllera do Komunálních služeb města Trhových Svinů.

V květnu 1960 jej požádali z ONV v Českých Budějovicích, aby dočasně přijal místo ředitele kulturního domu. Samozřejmě, že byl u stavby od jejího prvopočátku. Se zájmem sledoval, jak roste nový trhosvinenský kulturní stánek. Měl i několik připomínek ke stavbě a k samotnému projektu. Na jeho popud bylo například zešíkmeno hlediště a tím docílen větší výhled a pohodlí diváka.

Ale vedení kulturního domu bylo něco docela jiného než vedení ochotnického spolku. Otto to věděl a dlouho odmítal nabízenou funkci. Když se nikdo jiný nenabízel, tak se svou vrozenou odpovědností toto místo přijal. 16. července byl objekt slavnostně otevřen za přítomnosti tehdejšího ministra kultury Kahudy, předsedy ONV a mnoha dalších, kteří chtěli vidět dokončenou stavbu, jež byla jako první svého typu. Novou trhosvinenskou scénu otvírala dvě představení Prodané nevěsty Bedřicha Smetany v provedení Jihočeského divadla. Hlediště bylo do posledního místa vyprodáno. Druhý den otvíral ministr památník v Trocnově a obědval v Trhových Svinech. Slavnost byla uspořádána v kulturním domě, o vše se staral Otto Schwarzmüller. Vzpomínal na paradoxní „trachtací“ s ministrem jako na den, kdy neměl čas se najíst.

V této době byl také na návštěvě u akademického malíře Oty Matouška. Ten jej nechal vybrat několik pláten, která věnoval kulturnímu domu - obrazy jsou dodnes jeho majetkem. Po půl roce převzal ředitelství František Ebenhöch, který setrval v této funkci do roku 1965. Když z ONV opět přišli za Ottou Schwarzmüllerem, doporučil jim Karla Haška.

Ochotnické divadlo bylo jeho celoživotní láskou, s velkou péčí budoval a ošetřoval svou zahradu, která byla jeho druhým koníčkem.

V roce 1974 Otto Schwarzmüller odchází do důchodu. Roku 1975 mu byl udělen Čestný odznak J. K. Tyla, za dlouholetou ochotnickou činnost. Do poslední chvíle hrál divadlo, kde působil jako herec, režisér, kulisák a smířčí článek ve vášnivých debatách při přípravách představení.

Představení Limonádový Joe bylo posledním, ve kterém vystupoval, zemřel 26. května 2003 v 89 letech.